UNDE MERGEM?

SIMBATA

FOTBAL. **Teren Voinţa,** ora 17,00 : Voinţa Bucureşti — Petrolul Videle (div. C).

HANDBAL. **Teren Giuleşti,** ora 17,30 : Rapid — Universitatea Buc. (f. A).

POPICE. **Arena Voinţa,** de la ora 8,30 şi după-amiază de la ora 15, turneul individual feminin al campionatului european feroviar ; **arena Constructorul** — de la ora 16 : Laromet Bucureşti — Voinţa Constanţa — partidă feminină de divizia A.

ATLETISM. **Stadionul Republicii,** ora 17,30 : Dinamo — Steaua — Rapid şi C.A.U. I — Metalul — S.S.A. (întreceri din cadrul diviziei A).

DUMINICĂ

FOTBAL. **Stadionul Metalul,** ora 15,30 : Metalul Bucureşti — Poiana Cimpina (juniori) ; ora 17,00 : Metalul Buc. — Poiana Cimpina (div. B) ; **Stadionul Politehnica,** ora 15,30 : Sportul studenţesc Buc. — F.C. Argeş (juniori) ; ora 17,00 : Sp. studenţesc Buc. — Dunărea Giurgiu (div. B) ; **teren Laromet,** ora 13,00 : Laromet Buc. — Portul Constanţa (juniori) ; ora 15,30 : Tehnometal Buc. — Electronica Obor (juniori) ; ora 17,00 : Tehnometal Buc. — Unirea Mănăstirea (div. C) ; **teren Autobuzul,** ora 15,30 : Autobuzul Bucureşti — Unirea C. Lung (juniori) ; ora 17,00 : Autobuzul Buc. — Unirea C. Lung (div. C) ; **teren Sirena,** ora 15,30 : Sirena Buc. — Dinamo Buc. (juniori) ; ora 17,00 : Sirena Buc. — Progresul Balş (div. C) ; **teren Sp. muncitoresc,** ora 10 : Sp. muncitoresc Buc. — Şc. sp. Energia Buc. (juniori) ; **teren Voinţa,** ora 11,00: Şc. sp. nr. 2 Buc. — Progresul Buc. (juniori) ; ora 13,00 : Voinţa Bucureşti — Chimia Rm. Vilcea (juniori) ; **stadionul Giuleşti,** ora 13,00 : Rapid Buc. — Progresul Balş (juniori).

RUGBY. **Teren Ghencea,** ora 10,30 : Steaua — Rulmentul Birlad ; **teren Vulcan,** ora 10,30 : Vulcan — Farul Constanţa ; **teren Parcul copilului,** ora 11,30 : Griviţa Roşie — Politehnica Iaşi (div. A) ; **teren Constructorul,** ora 9 : Constructorul — Olimpia ; **teren Giuleşti,** ora 15,00 : Rapid — Gloria (div. B).

CANOTAJ. **Lacul Herăstrău,** de la ora 7 : „Cupa Şcolarului".

ATLETISM. **Stadionul Republicii,** ora 17 : Dinamo — Steaua — Rapid şi C.A.U. I — Metalul — S.S.A.

HANDBAL. **Teren Tineretului,** ora 9 : Şc. sp. 3 — Voinţa Brăila (f.j.) ; ora 10 : Şc. sp. 2 — Şc. sp. Galaţi (m.j.) ; **teren Voinţa,** ora 9 : Şc. sp. 1 — Ştiinţa Lic. 1 Călăraşi (f.j.) ; ora 10 : Voinţa — Chimia Oraş Victoria (f.B), ora 11,10 : Voinţa — Dinamo Buc. (m.A) ; **teren Tineretului,** ora 16,30 : Steaua — Lic. 2 Tirgovişte (m.j.) ; ora 17,45 : Universitatea — Steaua (m.A.) ; **teren Dinamo,** ora 9 : Dinamo — Şc. sp. Braşov (m.j.).

POPICE. **Arena Voinţa,** de la ora 8 : Voinţa Buc. — Voinţa Tg. Mureş (f) ; **arena Giuleşti,** de la ora 8 : Rapid Buc. — C.S.M. Reşiţa (m) — partide de divizia A.

VOLEI. **Sala Giuleşti,** de la ora 8 : Medicina — Universitatea (m.B) ; Electra — Electroputere Craiova (m.B) ; I.E.F.S. — Farul Constanţa (m. B) ; Aurora — Vagonul Ploieşti (m.B).

„Cursa Munţilor"

(Urmare din pag. 1)

a se înscrie în viteză pe serpentine şi de o suită de pene de baieu. După trecerea prin Ploieşti, caravana intră pe şoseaua Buftea. Pe rutieri îi întîmpină un puternic vînt lateral. Este momentul ca alergătorii buni să-şi spună cuvîntul. Şi ei nu întîrzie. Ritmul se accelerează, plutonul înşirîndu-se la marginea şoselei pe cîteva sute de metri. La km 81 începe destrămarea. Majoritatea alergătorilor se vor regrupa însă la trecerea prin cîteva sate, adică acolo unde şoseaua este adăpostită. Reluarea luptei are loc cu începere de la km 102, cînd vîntul spulberă din nou şoseaua. În faţă rămîne doar un grup de 20 de alergători, din care lipsesc Emil Rusu, J. Wanzlik şi alte „pedale" valoroase. Acesta nu este însă sfîrşitul bătăliei. La km 113 se produce o nouă fragmentare a primului pluton. Se formează două grupe : în prima se află C. Grigore, Sommerlatte, Ene, Ciumeti, Burlacu, Rusen, Ulm, Svoboda, Miculan, iar în cea de a doua — Rogozian, Selejan, David, Sofronie, Gera, Puterity, Bartonicek, Teodor, Turek, Miersch şi Cosma. Cel de al doilea grup va fi ajuns de plutonul condus de Rusu şi Wanzlik.

Fruntaşii forţează, în timp ce urmăritorii nu se omoară cu firea. Este aici şi mîna dinamoviştilor care protejează evadarea ce le poate aduce locul I la echipe, ei fiind singurii care au doi oameni în grupul avansat. La km 120 sparge Ene, astfel că în frunte rămîn 8 rutieri. Ei îşi vor disputa sprintul final de pe velodromul Dinamo, sprint care-i aduce lui Constantin Grigore o frumoasă victorie la mare luptă. Plutonul masiv avea să vină la o diferenţă de aproape 4 minute.

Iată rezultatele tehnice :

CLASAMENTUL INDIVIDUAL al ultimei etape (a IV-a), **Sinaia — Bucureşti : 1. C. Grigore** — a parcurs 140 km în 3 h 17:02 (medie orară 42,660 km), 2. **G. Sommerlatte,** 3. **O. Ulm,** 4. N. Ciumeti, 5. A. Svoboda, 6. V. Burlacu — toţi acelaşi timp cu învingătorul, 7. St. Russen 3h 17:10, 8. I. Miculan 3h 17:16, 9. Şt. Ene 3h 20:52, 10. J. Wanzlik şi alţi 29 alergători — acelaşi timp cu St. Ene.

CLASAMENTUL GENERAL INDIVIDUAL FINAL : **1. ALES SVOBODA (Ruda Hvezda Plsen)** 9 h 33:20, 2. **Nicolae Ciumeti (Dinamo I Buc.)** 9 h 34:00, 3 **Constantin Grigore (Dinamo I Buc.)** 9 h 34:30, 4. V. Burlacu (Steaua I) 9 h 34:32, 5. O. Ulm (Dinamo Moscova) 9 h 34:50, 6. V. Tudor (Dinamo I Buc.) 9h 38:05, 7. R. Drechssler (Dynamo Berlin) 9 h 38:12, 8. A. Bartonicek (Ruda Hvezda Plsen) 9 h 38:20, 9. E. Rusu (Dinamo II Buc.) 9h 38:22, 10. A. Sofronie (Dinamo I Buc.) 9h 38:50. Au terminat cursa 57 de cicliştí din cei 66 care au luat startul.

CLASAMENTUL GENERAL FINAL PE ECHIPE : **1. Dinamo I Bucureşti** 28h 46:35, 2. **Ruda Hvezda Plsen** 28 h 50:23, 3 **Dynamo Berlin** 28 h 52:02 4. Dinamo Moscova 28 h 54:11, 5. Dinamo II Bucureşti 29 h 10:26, 6. Steaua I 29h 10:28, 7. Metalul Plopeni 29h 14:59, 8. Voinţa Ploieşti 29 h 22:15, 9. Steaua II 29h 23:42, 10. Voinţa Bucureşti 29h 23:54, 11. Dinamo III Bucureşti 29h 39:09. Au abandonat întrecerea, în ultima etapă, echipele Dezrobirea Braşov şi Ravenna (Italia).

Distanţa totală a **„Cursei Munţilor",** în ediţia a XI-a, 388 km. **Medie** orară generală : 40,557 km.

Ciudată metamorfoză!...

Prof. A. Baltag, component al echipei de baschet Politehnica Galaţi, este cunoscut în şcoală şi în cercul său de prieteni ca un om de o exemplară corectitudine. Munceşte cu pasiune, se achită cu conştiinciozitate de multiplele sale obligaţii profesionale

Şi, totuşi ...

O dată intrat pe terenul de sport, profesorul A. Baltag suferă subit o ciudată metamorfoză. Devine irascibil, se ceartă cu toată lumea, îndeosebi cu arbitrii, este veşnic nemulţumit. Grave ni se par ieşirile sale nesportive, care contravin spiritului fair-play-ului şi al bunului simţ.

Un singur exemplu (din multe altele): după jocul cu „U" Cluj, l-a lovit pe adversarul său, Vizi. Gestul ni s-a părut incompatibil cu calităţile sale de jucător fruntaş şi pedagog.

Ce ar fi, profesore Baltag, să urmezi frumosul exemplu de sportivitate al colegului dumitale de echipă şi breaslă, L. Gönczi ? Dacă în viaţa de toate zilele constitui un exemplu pozitiv, de ce — la urma urmei — să nu fii şi pe terenul de sport ?

S. T.

P.S. În atenţia secţiei de baschet şi a conducerii tehnice : în cîteva ocazii jucătorul M. Anton a dat dovadă că educaţia sa cetăţenească şi de sportiv are serioase fisuri. Ajutaţi-l, pînă nu va fi prea tîrziu.

VIRGIL LUDU

PRELUDII OLIMPICE

De totdeauna, Jocurile Olimpice n-au fost numai o întrecere a virtuţilor sportive, ci şi o sărbătoare a spiritului, a artelor.

Zeus patrona Jocurile, dar le dădea frumuseţe şi măreţie. Şi adeseori, deşi pare de necrezut, participau la Olimpia, ca spectatori şi chiar concurenţi în măiestrie fizică şi artistică, Platon, Pitagora, Pindar.

În timpurile moderne, fiecare Olimpiadă sportivă a devenit şi un prilej de întrecere artistică, pe teme inspirate de mişcare, de luptă, de victorie. Întreceri iniţiate în 1912 la Stockholm, care au culminat se pare cu ediţia de la Paris (1924) şi apoi peste ani în Mexic, cînd s-au organizat nu mai puţin de 20 de expoziţii şi festivaluri.

J.O. de la München vor fi, desigur, cum spun tehnicienii, un superlativ al electronicii şi ciberneticii. Dar de pe acum se întrezăresc şi cîteva culmi artistice.

Afişele, cel dintîi porumbel vestitor al Jocurilor, sînt semnate de mari graficieni, între care şi marele, necontestatul Kokosca.

Întrecerile de artă olimpică prevăd lucrări de literatură şi muzică, expoziţii de artă plastică. Ca o anticipare a literaturii sportive olimpice, recent, revista vest-germană „Prisma" a publicat o nuvelă a scriitorului Siegfried Lenz (autorul romanului „Piine şi jocuri") din lumea handbalului.

Nu vor lipsi, bineînţeles, marile ansambluri artistice, concertele, muzica fiind totdeauna în mare cinste la J.O. Nu ştim încă cine va compune Imnul olimpic (la Berlin în 1936 el a fost scris de Richard Strauss), dar se cunoaşte de pe acum aproape totul despre participările muzicale : orchestra Filarmonia din Berlin condusă de Herbert von Karajan, orchestra simfonică de stat a U.R.S.S. — dirijor Evgheni Svetlanov, orchestra simfonică japoneză N.H.K. din Tokio, dirijor Hiroyuki Iwaki, orchestra simfonică din Viena condusă de Josef Krips.

De asemenea, vor fi cîteva spectacole extraordinare : „Aida" în interpretarea Scalei din Milano, „Gloriana" de Benjamin Britten, Baletul din New York, Trupa franceză Roger Planchon, Teatrul regal Shakespeare, chiar şi Duke Ellington.

O idee care va avea succes, deşi ea nu este originală, imitînd Mexicul, este concursul de artă plastică olimpică pentru copii, mai ales că ulterior cele mai bune lucrări vor constitui tema unui film în culori.

Obişnuit, cînd vorbim de construcţii sportive, uităm parcă — şi e nedrept — că arhitectura este şi ea o artă, în care fantezia şi ritmul, noutatea şi tradiţia se întregesc armonios şi hotărîtor, încîntînd ochiul.

De astă dată, la München, proiectul ales din 100 de lucrări prevede nu numai baze sportive cum n-au mai fost pînă acum, ci şi un inedit sat olimpic, cu vile în terase şi grădini suspendate.

Cu riscul de a fi plicticoşi, ne veţi ierta dacă şi de astă dată gîndul ne duce în întîmpinarea Jocurilor, la îmbinarea sportului cu artele, la sărbătoarea artistică şi sportivă care va fi fără îndoială Olimpiada de la München.

AL. MIRODAN

BASSEBALL

Toată lumea ştie că cel mai popular sport american este basseball-ul (deşi nici cvasi-sinonimul acestuia, mă refer la basket-ball, nu rămîne mai prejos pe scara simpatiilor, fiind — pentru un european — surprinzător de cotat). Toată lumea ştie că jucătorii de basseball apar pe teren în echipament de tip Apollo 13 şi că la intrarea echipelor „Mets" din New-York şi „Dodgers" din Los Angeles, 100 000 de oameni care şi-au obţinut biletul cu o lună de zile înainte contra 9 dolari explodează ca la o finală sud-americană de fotbal. De aceea, toată lumea este încredinţată că — sport naţional fiind — basseball-ul nu poate fi decit pe măsura ritmului năucitor din Manhattan, o dezagregare de viteze şi încleştări.

Eroare... Basseball-ul este cel mai lent sport din cîte mi-a fost dat să întilnesc vreodată.

Basseball-ul este cel mai cuminte sport din cîte-a plăsmuit probabil omenirea (cu excepţia şahului). Basseball-ul este o ţurcă superioară.

Regulile acestui joc sînt atît de simple, încît orice bucureştean care nu şi-a ratat copilăria le va înţelege cu o uşurinţă dezamăgitoare. Terenul, un dreptunghi foarte aproape de pătrat, cuprinde cîteva cercuri (ceva mai mari decit acelea utilizate în atletism pentru aruncări). Eu, care sînt, să zicem, jucător la „Mets", angajat cu mari sacrificii contra 500 000 dolari, mă instalez într-unul din aceste cercuri şi, îmbrăcînd o mănuşă de piele gigantică, asemeni hocheiştilor, aştept să prind un fel de minge albă (pentru înţelegerea lucrurilor, o minge de tenis ceva mai mare) aruncată de la vreo douăzeci de metri de un partener. Lîngă mine însă se află un adversar. Aşezat în stînga cercului „de prins" şi înzestrat cu un „bătac" lunguieţ (un fus mai groscior), respectivul va încerca, fără să mă jeneze însă de fel, să intercepteze mingea, respingînd-o (vezi ţurca...) cît mai departe. În spatele nostru, supraveghind corectitudinea acestor operaţii complicate, se află un arbitru.

Gata. Partenerul apucă mingea, se concentrează intens şi aruncă. Dacă eu o prind cu mîna (+ mănuşa) e O.K. Dacă însă adversarul o prinde din zbor cu bătacul şi-o aruncă la 25 de metri, atunci : a) tribunele explodează ; b) crainicii posturilor de radio sar în sus, exclamînd : e formidabil, o asemenea lovitură n-am mai pomenit de pe vremea lui Babe Ruth ; c) 50 000 000 de oameni agăţaţi de televizoarele-n culori se-mbrăţişează ca la un gol marcat de Dobrin în meciul cu Portugalia, iar alţi 50 000 000 se dau cu capul de pereţi ca la un gol primit de Răducanu în meciul cu Grecia ; d) ediţia de seară a lui „Daily News" publică fotografia faptului pe cinci coloane ; e) cota financiară a autorului creşte cu 25% şi managerii cluburilor concurente îl aşteaptă la ieşire : am o propunere.

Foarte-foarte bizar pentru un european care consideră performanţa sportivă drept expresie a puterii ieşite din comun, cultul unui într-adevăr „joc" precum basseball-ul nu poate fi înţeles decît dacă percepi nevoia americanului de copilărie. Această naţiune care a atins un punct maxim pe scara tensiunii, responsabilităţii şi eficienţei cotidiene, care respiră tehnică şi computere, care-şi drămuieşte minutele cu o avariţie inimaginabilă (trecînd zilele trecute pe Fith Avenue am întilnit reclama unui restaurant ce informa că serveşte lunchul (dejunul) în 20 minute numai, garantînd „darea afară" a clientului după scurgerea timpului amintit, ceea ce reprezintă un mare-mare serviciu) — această naţiune, zic, simte, în compensaţie, o sete generală de infantilism. Ceea ce explică şi proza lui Salinger cu bărbaţi care refuză gravitatea, aruncîndu-se în copilărie — şi frenezia anti-cravată a tinerilor mai mult sau mai puţin intelectuali din Greenwich Village care umblă desculţi pe stradă şi stau turceşte, pe duşumea, în metro — şi parada de Paşti a doamnelor bine din Manhattan ce ies spontan în faţa catedralei St. Patrick pentru a defila carnavalesc, cu pălării cuprinzînd flori, păsări cîntătoare şi alte forme ale primăverii exterioare sau interioare — şi spectacole contestatare asemeni cunoscutului „Hair" sau mai puţin cunoscutului „Stomp" unde, după ce se protestează vocal şi dansant împotriva poluării aerului, zgomotului din marile oraşe, părinţilor, războiului din Vietnam ş.a.m.d. actorii fraternizează cu publicul, încingînd un fel de periniţă (dar — vai ! — fără săruturi) — şi inaugurarea unei case memoriale în cinstea celui mai considerat maestru al bătacului de basseball pe care l-a născut America şi anume Babe Ruth. Casă — ce va constitui însă subiectul unei corespondenţe viitoare.

New York, aprilie 1970

PARADĂ-RIPOSTĂ

CONTAGIUNEA „SIMULTANELOR"

Specialiştii recomandă, pe bună dreptate, prioritate tacticii ofensive în toate disciplinele sportive şi mai ales în scrimă. Zic mai ales deoarece aci, pe lîngă că devansează şi paralizează mişcarea adversarului, menţinînd în acelaşi timp libertatea acţiunilor proprii, în scrimă iniţiativa e favorizată prin însuşi convenţionalismul luptei, stabilit de regulament.

De acord cu avantajele atacului sînt un militant convins în favoarea ofensivei. Dar în aceeaşi măsură sînt adversarul unilateralităţii tactice, manifestată prin practicarea atacului de dragul atacului. Plecînd de la această idee, vreau să comentez astăzi una din observaţiile asupra comportării în competiţii a sabrerilor, care de foarte multe ori, în momentele cheie ale luptei, folosesc în mod exagerat atacul, creînd acţiunile simultane prelungite la infinit.

Analizînd cauzele care determină aceste acţiuni simultane (nedorite nici de cei ce le folosesc peste măsură) voi evidenţia două, principale : lipsa de orientare tactică şi teama de a folosi parada.

Fără discuţie că una din cauzele care prind sabrerii în contagiunea simultanelor, din care nu reuşesc să găsească ieşire, este lipsa de orientare în luptă. Şi aceasta se datoreşte unilateralităţii ofensive în pregătire, de altfel, una din cauzele care fac ca sabrerii noştri să progreseze într-un ritm prea lent faţă de posibilităţi.

Lipsa complexităţii instruirii aduce pe planşe sabreri care ştiu să execute bine atacul, dar nu să-l şi pregătească. De aceea, aş sugera mai multă insistenţă în instruire pentru pregătirea şi prinderea timpului de atac. Prin căutarea şi crearea acestor momente, intîlnindu-se aceeaşi intenţie a adversarului şi împotrivirea lui, se iscă firesc o luptă interioară, care înlătură executarea permanentă a atacului. În plus se naşte şi o luptă psiho-intelectuală din care orientarea tactică are de cîştigat, obţinîndu-se în acelaşi timp şi realizarea caracterului de surpriză, atît de necesar atacului.

E foarte adevărat că, datorită arbitrajelor (de multe ori subiective), există o teamă justificată (în folosirea parăzilor) care se face remarcată pînă la treapta competiţională cea mai înaltă. Această teamă apare atît la unii antrenori care-şi sfătuiesc elevii în momentele critice numai la ofensivă, cît şi la sportivi, care n-au încredere în paradă.

Dar, tactica ofensivă nu exclude parada, ci dimpotrivă. Aşa cum cea mai bună apărare este atacul, tot astfel fără o apărare sigură se diminuează încrederea în atac şi dispare fermitatea acţiunii ofensive, reducîndu-se substanţial şansa de obţinere a loviturii. Nu există, deci, altă rezolvare, decît perfecţionarea parăzii. Dar, a parăzii deliberate, nu întîmplătoare. Fac remarca deoarece am observat la unii trăgători executarea în timpul luptei a unor mişcări prin care numai întîmplător reuşesc să pareze o acţiune. Acestea în momentul dat, din punct de vedere al eficacităţii, apar mai înţelepte decît însuşi... executantul. Totuşi rămîn doar mişcări rudimentare, care apar de undeva din subconştient neputînd avea valoarea unor acţiuni premeditate. Din păcate, acestea se fac remarcate chiar la unele vîrfuri sportive, nefiind sesizate de antrenori spre a fi eliminate şi înlocuite cu parăzi precis poziţionate şi corect executate.

Iată, deci, un obiectiv de propus cu mai multă insistenţă, poate, gîndind că perfecţionarea parăzilor, împreună cu însuşirea tehnicii şi folosirii acţiunilor pregătitoare duc la o lărgire incontestabilă a orizontului tactic. Iar la sabie, mai mult decît la floretă şi spadă, apare necesitatea imaginaţiei tactice şi fanteziei, irealizabile fără o multitudine tehnică.

Cornel GEORGESCU

SPERANŢE... SPERANŢE

Marginalii la turneul final al campionatului feminin de volei

Dacă într-un articol trecut arătam că cele mai multe dintre formaţii au activat în timpul campionatului în umbra „celor patru", o comparaţie asemănătoare putem face şi despre Rapid şi Universitatea Timişoara, celelalte două participante la turneul final, care au evoluat în umbra favoritelor — Penicilina şi Dinamo.

Rapidistele au coborît o treaptă pe scara valorilor oglindită de clasament. Era un timp cînd fetele Grantului luptau cu şanse mari la titlu. De fapt, în aceeaşi situaţie s-au aflat şi anul trecut. Însă, în răstimpul unui singur an, Rapidul a urmat o linie pronunţat descendentă, devenind dintr-o formaţie aproape invincibilă, una fără pretenţii, care cedează (sau cîştigă greu, la limită) în faţa unor echipe necreditate altădată (partidele cu I.E.F.S., C.P.B., ca să nu le amintim decît pe acestea). Doar Mariana Baga şi Eugenia Rebac au rămas aceleaşi elemente de bază, care trag întregul sextet după ele. Insuficient totuşi. Din cînd în cînd Marta Szekely şi Constanţa Bălăşoiu „prind" cîte o zi bună, joacă la nivelul de altădată, făcînd să apară — efemer — strălucirea din trecut a Rapidului. Nu vrem să fim înţeleşi greşit. Echipa a intrat în turneul final pe merit, a ocupat locul trei, dar cu aceasta nu ne putem declara mulţumiţi. Este şi firesc ca de la o astfel de formaţie să ai pretenţii sporite. Mai ales dacă luăm în considerare valoarea adversarelor avute în timpul campionatului. Se greşeşte încă foarte mult şi în situaţii nu totdeauna de mare tensiune. Pasele pentru atac şi preluările sînt capitole deficitare, ca şi organizarea apărării în linia a II-a, unde giuleştencele au fost deseori surprinse. Ne-au dovedit-o şi în meciul cu Penicilina din turul turneului final, pierdut în prelungirile celui de al V-lea set, în care conduseseră cu 14—11 ! Rezervele nu reuşesc, încă, să suplinească cu succes (şi asta este o carenţă la mai toate echipele noastre) pe titulare ceea ce, evident, nu permite antrenorului să odihnească suficient o jucătoare din sextetul de bază. Davila Plocon, antrenorul garniturii giuleştene, are o misiune dificilă în această vacanţă. Va găsi el, oare, soluţiile ideale pentru ieşirea din impas ? Viitorul campionat ne va aduce răspunsul.

A patra participantă la turneul „celor patru mari" a fost anul acesta Universitatea Timişoara. Studentele, antrenate de asist. univ. Doru Jitaru, s-au prezentat cu o echipă dominată de emoţii. Crisparea (vizibilă şi cu ocazia altor partide cu miză) le-a împiedicat să evolueze la nivelul pregătirii lor reale. Cînd au reuşit să iasă din această stare (fie şi pe parcursul unui singur set) au practicat un joc frumos, punîndu-şi în mare încurcătură adversarele.

Tînăra garnitură a universitarelor se anunţă pentru sezonul viitor o formaţie de temut şi lucrul acesta trebuie luat în seamă. (De altfel, se pare că nu va fi singura formaţie care aspiră la această poziţie. Ne gîndim la ascendenţa I.E.F.S., Medicinei, C.P.B. etc. O bătălie mai „încinsă" pentru calificare în turneul final ne-ar bucura). Atacantele Rodica Popa, Maria Dobrogeanu, Brigitte Wolf precum şi ridicătoarea Doina Coste au constituit nucleul de bază al timişorencelor. Trebuie lucrat, fără îndoială, mai mult şi cu celelalte, atît la perfecţionarea tehnicii individuale a orientării tactice, cît şi la capitolul pregătirii moral-volitive.

Credinţa, exprimată şi cu alte prilejuri, că Universitatea are toate condiţiile să devină una din echipele noastre fruntaşe, nu numai prin locul ocupat în clasament, cît mai ales prin jocul prestat, sperăm să nu ne fie infirmată.

Cu aceste rînduri încheiem scurtele consideraţii privind echipele participante la turneul final. După încheierea campionatului trecut precum şi înaintea începerii actualului turneu, speram ca finalul să fie mai strîns, cu echipe la un nivel de pregătire bun şi apropiat. Aceasta nu s-a întîmplat, pînă la urmă. Păcat ! Poate la campionatul viitor...

Emanuel FANTANEANU

„Crosul tineretului"

(Urmare din pag 1)

mişoara 700". În ceea ce priveşte premiile, acestea vor fi oferite de instituţii şi întreprinderi din oraş, precum şi de redacţiile unor ziare.

Un element inedit va face şi mai atrăgătoare manifestaţia sportivă de duminică : **pe un traseu de 200 m se va organiza — în afara concursului — un cros al copiilor din clasele III—IV, precum şi un cros al veteranilor. Aşadar, vor alerga trei generaţii de sportivi !**

Nu ne rămîne decît să aşteptăm ziua de duminică, ziua marii finale.

De la un but la altul

Duminică se vor desfăşura primele partide din cadrul turneului final al campionatului republican de rugby juniori. Meciurile vor avea loc pe stadionul Tineretului, de la ora 9, după următorul program : **teren II :** C. S. Şcolar — Petrolchimistul Piteşti, Constructorul — Şoimii Sibiu ; **teren IV :** Şc. sp. nr. 2 Buc.— Şc. prof. Iaşi, Rapid — Farul Constanţa.

CLASAMENTE LA „B"

Seria I

1. Rapid	15	14	1	0	201: 62	44
2. Constructorul	15	12	1	2	243: 54	40
3. Gloria	15	11	1	3	244: 80	38
4. Sp. stud.	15	10	1	4	167:109	36
5. S.N.O.	15	6	1	8	102:127	28
6. Aeronautica	15	4	2	9	88:263	25
7. Arhitectura — I.E.F.S.	15	4	2	9	88:263	25
8. T. Petrolist	14	3	2	9	52:123	22
9. Petrochimistul	14	3	0	11	62:181	20
10. Olimpia	15	1	1	13	49:140	18

Seria a II-a

1. Cimentul	13	9	2	2	126: 58	33
2. Ancora	13	8	3	2	107: 42	32
3. Constructorul Suceava	13	8	1	4	112: 38	30
4. A.S.M. Tecuci	14	6	3	5	48:101	29
5. Agronomia	13	8	0	5	95: 56	29
6. Constructorul Birlad	14	6	1	7	93: 71	27
7. Chimia	14	5	0	9	72: 81	24
8. Unirea Tricolor	13	2	2	9	30:170	19
9. Ideal	13	1	2	10	46:112	15

Seria a III-a

1. Electroputere	14	13	0	1	173: 48	40
2. Precizia	13	9	2	2	149: 31	33
3. Chimica*	13	8	1	4	128: 68	29
4. Minerul*	13	6	1	5	40: 58	26
5. „Poli" Cluj	14	5	4	5	100: 93	24
6. C.F.R.	13	4	3	6	57: 74	24
7. U.M.T.	13	3	3	7	33:102	20
8. Metalul *	14	2	1	11	35:148	17
9. Inst. Min.	13	2	0	11	24:115	16

*) Echipe care au pierdut prin neprezentare.

FINALELE NAŢIONALELOR DE LUPTE GRECO-ROMANE AU PRIMIT NOTA MAXIMĂ

● Campionii au fost desemnaţi după trialuri deosebit de severe ● Tinerii nu s-au lăsat impresionaţi de faima consacraţilor ● O verificare edificatoare pentru apropiatele campionate europene

Cea de a 44-a ediţie a campionatelor republicane individuale de lupte greco-romane pentru seniori, încheiată o dată cu finalele găzduite recent de sala Floreasca, ne-a prilejuit o seamă de constatări, în majoritate deosebit de îmbucurătoare.

Am vrea să subliniem, de la bun început, faptul că, spre deosebire de toate celelalte competiţii finale, de astă-dată campionii la cele 10 categorii de greutate, cu o singură excepţie (Gh. Berceanu, la 48 kg) au fost nevoiţi să facă faţă, în primul rînd, unui mare număr de adversari. Menţionăm în acest sens că la categoriile 62, 68 şi 82 kg au luat startul, în medie cîte 38 de sportivi, cifră neîntîlnită pînă anul acesta la finale. Şi poate că numărul impresionant de participanţi la fiecare categorie nu ar fi constituit un obstacol de primă mărime dacă valoarea majorităţii competitorilor era îndoielnică. Acesta este, de fapt, al doilea aspect al dificultăţii întîmpinate de cei care au reuşit în final să urce pe prima treaptă a podiumului. Pentru că mulţi dintre concurenţi, deşi aveau în faţă adversari care cuceriseră de mai multe ori titlul de campion naţional, au luptat cu aceştia de la egal. Este suficient, credem, să amintim că Simion Popescu, Ion Baciu, Ion Ţăranu sau Nicolae Martinescu, pentru a ne rezuma doar la cîteva nume binecunoscute, au făcut apel la toate cunoştinţele şi posibilităţile lor pentru a nu părăsi învinşi patrulaterul de concurs. Acest aspect capătă dimensiuni cu mult mai mari, dacă precizăm că printre cei care au servit astfel de replici s-au numărat şi tinerii luptători. Am vrea să evidenţiem, din rîndul acestora, pe Marin Dumitru — cat. 52 kg., V. Şoltuz — cat. 57 kg şi N. Mihai — cat. 68 kg (toţi de la Bacău), R. Pătraşcu — cat. 68 kg (Rapid Buc.), V. Dinu — cat. 74 kg (Dinamo Buc.) şi V. Roman — cat. +100 kg (Olimpia Satu Mare).

N-au fost puţine cazurile cînd tinerii au reuşit să-i estompeze chiar pe unii dintre favoriţii la titlu, furnizînd spectaculoase surprize. De altfel, în cronicile noastre am menţionat eşecurile foştilor campioni I. Alionescu (Dinamo Buc.), Gh. Cserei (Steagul roşu Braşov) şi N. Neguţ (Steaua), cauzate şi de tinerii competitori.

Fără îndoială, însă, finalele la care ne referim au constituit şi un excelent examen pentru cucerirea locurilor în lotul României care va participa, la începutul lunii iunie, la campionatele europene. Antrenorul federal Ion Corneanu s-a edificat cu acest prilej în întregime, după spusele sale, asupra celor care ne vor reprezenta la marea confruntare continentală. Dar, paralel cu satisfacţia pe care ne-o prilejuiesc aceste aspecte, trebuie să ne exprimăm şi unele regrete. Mai întîi, pentru prezenţa ştearsă a concurenţilor din centrele care, cu ani în urmă, erau leagănul luptelor : Lugoj, Timişoara şi Reşiţa. Explicaţia ne vom strădui s-o aflăm cu un prim prilej. Apoi, ne-a surprins programarea reuniunilor numai dimineaţa, cînd aproape toţi pasionaţii acestui sport, care ar fi dorit să urmărească întrecerile, se aflau la serviciu. În sfîrşit, noile modificări ale regulamentului F.I.L.A. au dat multă bătaie de cap sportivilor, antrenorilor şi, bineînţeles, arbitrilor. Aceştia din urmă, care aveau sarcina cea mai grea, cu puţine excepţii, s-au achitat bine. Printre evidenţiaţi : V. Bati (Timişoara), Gh. Marton (Cluj), Gh. Conciu (Galaţi), C. Oprea (Baia Mare), Fr. Gyarmati (Tg. Mureş), C. Popescu, D. Pîrvulescu şi St. Simionescu (Bucureşti).

Costin CHIRIAC